

Με είδα στην κερκίδα Η ομολογία ενός Νάρκισσου

Ξέρω ότι πλέον είναι αργά.
Όμως εδώ και λίγο καιρό έχω αρχίσει να καταλαβαίνω κάτι.
Δε με τιμά, μα τουλάχιστον το διακρίνω.
Δουλεύω πάνω σε αυτό. Δεν είναι εύκολο.

Ακόμα και η γραπτή παραδοχή των ναρκισσιστικών στοιχείων του χαρακτήρα μου αποτελεί σε έναν βαθμό μία ακόμη ναρκισσιστική επίδειξη...

(Είναι αλήθεια. Θα μπορούσα αυτές τις συνειδητοποιήσεις να τις κρατάω μέσα μου και να τις δουλεύω σιωπηλά... Μα από την άλλη με βοηθάει να εκφράζομαι και κυρίως -για πρώτη φορά στη ζωή μου- να ομολογώ με θλίψη ότι μπορώ πλέον να διακρίνω τον ρόλο που έχουν παίξει αυτά τα ναρκισσιστικά στοιχεία στη ζωή μου.)

Σε έναν βαθμό λοιπόν, ενδοσκοπώντας, έχω ανακαλύψει ότι η αγάπη μου προς τον συνάνθρωπο δεν είναι τόσο αγνή όσο νόμιζα... Όσο εκείνος ανταποκρίνεται στην προσδοκία μου, μαρτυρώντας και επιβεβαιώνοντας την μοναδική μου ποιότητα, τότε όλα πάνε καλά... Μα όταν εκείνος τύχει για οποιοδήποτε λόγο να μην καθρεπτίσει το μεγαλείο μου, τότε εγώ γίνομαι «άλλος άνθρωπος». Τότε εγώ δεν είμαι εγώ.

Μία πιο αληθινή ωστόσο διατύπωση που για λόγους βάρους δυσκολεύομαι να αντέξω είναι ότι όταν ο συνάνθρωπος δεν καθρεπτίζει το μεγαλείο μου, τότε εγώ αποκαλύπτομαι... Εγώ είμαι εγώ. Μα όχι ο τόσο αγνός που νόμιζα.

Στέλνω σε έναν φίλο ένα κείμενο (ακόμα κι αυτό το κείμενο που περιγράφω το πρόβλημα) και αν μου εκφράσει τις ενστάσεις του τότε εγώ (ακόμα και τώρα που έχω αρχίσει να αντιλαμβάνομαι το πρόβλημα) θυμώνω.

Κι αν αυτό συμβεί πολλές φορές συχνά ξεσπάω και πάντα τελικά φεύγω.

Φεύγω μακριά από ερεθίσματα που ενδέχεται να βγάλουν στην επιφάνεια την τρωτότητά μου. Αποσύρομαι στην ασφάλεια της μοναξιάς μου... Εκεί που κανείς δε θα κλονήσει ή θα αμφισβητήσει το μεγαλείο μου...

Είδατε τι ωραία που τα γράφω;... Αλήθεια, το προσέξατε κι εσείς;
Είμαι φοβερός που παραδέχομαι και τολμώ να αναλύω δημόσια και ευθύτατα το πρόβλημα.

Πόσοι άλλοι θα τολμούσαν;
Θαυμάστε με...

Φοβάμαι ότι τελικά η Έξοδος Κινδύνου που ακολουθώ δεν είναι η σωστή...

Οδηγεί πάλι στην Είσοδο.

Τουλάχιστον όμως μπορώ και διακρίνω πια τον κύκλο και τις «πονηρές» και καλυμμένες μορφές (ακόμα και αποδοχές) που παίρνει ο Εσωστρεφής Ναρκισσισμός. Ίσως είναι μία αρχή για να βρω την πραγματική Έξοδο.

Έχω δρόμο...

Στην προσπάθεια να ελαφρύνω κάπως το βάρος που φέρνει η συνειδητοποίηση ώστε να μπορέσω να το αντέξω (είπαμε: δεν είναι εύκολο), με βοηθάει η κατανόηση ότι δεν είμαι ο μόνος που χάνεται στη μοναξιά της μεγαλομανίας του Νάρκισσου.

Πώς να το κάνουμε... Δεν είναι το ίδιο να μην είσαι ο μόνος μόνος... Η μοναξιά βέβαια η ίδια είναι. Όμως ο πανικός της συνειδητοποίησής της κάπως μετριάζεται...

Θέλοντας λοιπόν να μη με βλέπω ως μόνο απομονωμένο, αλλά τουλάχιστον ενταγμένο σε ένα σύνολο απομονωμένων ανθρώπων, με είδα στην κερκίδα.

Ήταν Φθινόπωρο του 1995. Αρχή της ποδοσφαιρικής σεζόν. Η κιτρινόμαυρη θεά της εφηβείας μου, μετά από αμφισβήτηση δύο δεκαετιών (μοιάζαμε σε αυτό), ήταν επιτέλους πρωταθλήτρια και μάλιστα για τρία χρόνια συναπτά! Ήμουν στο πέταλο, στη θύρα 21 της Νέας Φιλαδέλφειας. Μέσα στη μάζα ενώναμε τις μοναξιές μας σε ένα κοινό μεγαλείο: «Ήμασταν οι πρωταθλητές». Μία κοινή, ξεκάθαρα ναρκισσιστική συλλογική νεύρωση μας έτρεφε και τρέφονταν από εμάς. Κι ήμασταν εκεί από νωρίς. Δύο ώρες πριν το εναρκτήριο λάκτισμα. Περιμένοντας την είσοδο των έντεκα χρυσοπόδαρων θεών μας, αρχίζαμε τα συνθήματα, θυμίζοντας πιστούς σε θρησκευτική λειτουργία...

«Δεν είμαστε καλά, δεν έχουμε μυαλό, είμαστε άρρωστοι με το δικέφαλο αετό!»

Κυριακή μεσημέρι και η αίσθηση μειονεξίας και απουσίας νοήματος μίας ολόκληρης εβδομάδας καλύπτονταν από τον μύθο: «Είμαστε πρωταθλητές!»

Δεν ήμασταν εμείς όπως οι άλλοι, «δεύτεροι», συνηθισμένοι, θνητοί άνθρωποι. Ταυτιζόμασταν πλήρως με τους παίκτες. Γινόμασταν κι εμείς θεοί παρά τω θεώ, νοσηματοδοτώντας τη ζωή μας και βρίσκοντας απάντηση στο υπαρξιακό ερώτημα «Ποιος είμαι»:

«Ποιος, ποιος, ποιος;... ο Μαύρος ο θεός.»

Για κάποιο λόγο όμως, εκείνη την ημέρα η πρωταθλήτρια δεν μπορούσε να αποδώσει τα αναμενόμενα. Ο αγώνας δεν είχε ακόμα τελειώσει, μα το πλήθος γύρω μου άρχισε να ξεσπάει... Ακόμα θυμάμαι με κατάπληξη (γεγονός που με κάνει να ελπίζω ότι δεν είμαι μόνο Νάρκισσος και ότι ίσως υπάρχει ελπίδα να βρω την πραγματική Έξοδο) την σκληρή, απότομη και αιφνίδια μεταστροφή της μάζας, που ενώθηκε σε ένα σύνθημα - απειλή: «ΑΕΚ παίξε τη μπάλα της ζωής σου, αλλιώς θα σε γαμήσουμε εμείς οι οπαδοί σου»...

Έτσι είναι η ναρκισσιστική συμπεριφορά (ατομική ή συλλογική).

Ο Νάρκισσος θα κάνει τα πάντα για να μην αποδεχτεί την οποιαδήποτε αμφισβήτηση του μεγαλείου του. Θα μιλήσει για ελλιπή προσπάθεια, για αδιαφορία, θα κατηγορήσει τις συνθήκες, τους διαιτητές, θα κυνηγήσει χλευάζοντας μέχρι τα πούλμαν τους μέχρι πρότινος καθρεπτιζόντες θεούς του, θα τα βάλει με την πίστη και την τύχη του...

Ο Νάρκισσος μπροστά σε μία διαφαινόμενη αποτυχία ή απόρριψη ή σε μία ενδεχόμενη ήττα θα προσπαθήσει εναγωνίως να καλύψει την ντροπή (που νιώθει ότι με αυτόν τον τρόπο θα βγει στην επιφάνεια). Αυτή η ντροπή είναι απωθημένη εδώ και πολλά χρόνια και ίσως ασυνείδητη. Ο κατά βάθος ανασφαλής Νάρκισσος δεν αντέχει στην ιδέα της αποκάλυψής της. Θα κάνει τα πάντα... Θα προσπαθήσει να καταστρέψει το ερέθισμα που θέτει σε κίνδυνο την άψογη (αυτό-)εικόνα του. Ίσως μάλιστα να φτάσει να γίνει απότομος... επιθετικός...

Εξαντλήθηκα. Δεν θα γράψω άλλο σήμερα γι' αυτό.

Θλίψη και τρόμος με κυριεύουν.

Το γιατί της θλίψης προφανές.

Όσο για τον τρόμο, απαντούν τα ερωτήματα:

Πως είναι δυνατό να πέρασαν τόσα χρόνια για να με δω;

Μήπως εγώ, που κοιτώ τον εαυτό μου σε εκείνο το παλιό και κατεδαφισμένο πλέον

γήπεδο, βρίσκομαι -έστω απέναντι- ακόμα εκεί καθηλωμένος

στη μοναξιά της κερκίδας;

Τι άλλο δεν έχω δει ακόμα;

Η Μεταμόρφωση του Νάρκισσου, Salvador Dalí